

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 529/2011-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti D., a. s., B., zastúpenej A., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. J. M., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Bratislava V č. k. 36 Er/3527/2010-45 z 28. septembra 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti D., a. s., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti D., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 ústavy uznesením Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“ alebo „exekučný súd) č. k. 36 Er/3527/2010-45 z 28. septembra 2010 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľke bolo 12. júla 2010 doručené upovedomenie o začatí exekúcie vydané súdnym exekútorom JUDr. L. S. Exekútorský úrad... na zaplatenie pohľadávky v sume 60 257,95 € a trov exekúcie oprávnenému S., N.

Sťažovateľka podaním z 21. júla 2010 adresovaným súdnemu exekútorovi podala proti označenému upovedomeniu o začatí exekúcie námietky podľa § 50 a nasl. zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) spolu s návrhom na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku. Tieto námietky odôvodnila tým, že nie je právnym nástupcom osoby povinnej uvedenej v exekučnom titule, a preto je exekúcia podľa jej názoru neprípustná a ako taká má byť zastavená.

Okresný súd namietaným uznesením rozhodol o námietkach sťažovateľky tak, že ich zamietol. V uznesení uviedol, že je toho názoru, „že došlo k prechodu práv a povinností na povinného uvedeného v návrhu na vykonanie exekúcie, ako aj v poverení č. 5105 086886 zo dňa 16. 06. 2010. Tento prechod práv bol dostatočne preukázaný už Krajskému súdu v Košiciach. Uvedené vyplýva z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Co/257/2008-377 zo dňa 25. 02. 2010, v ktorom uviedol, že do spisu po vyhlásení a pred napísaním rozhodnutia dňa 18. 03. 2010 došiel návrh na zmenu účastníka konania na strane odporcu, kedy vo veci bolo oznámené, že spoločnosť D., a. s. v likvidácii, naďalej nie je pasívne legitimovaná v danom spore, keďže záväzok, v ktorom súd koná, prešiel spolu s podnikom na kupujúceho, t. j. na obchodnú spoločnosť D., a. s., B. Vzhľadom na uvedené predložila spoločnosť D., a. s., Krajskému súdu v Košiciach návrh, aby do konania vstúpila namiesto doterajšieho účastníka, D. v likvidácii, na stranu žalovaného. Krajský súd v Košiciach založil tento doklad do spisu a poukázal na to, že keďže k tomuto oznámeniu

došlo až po vyhlásení rozhodnutia, podľa § 156 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku nemohol vo veci konať, keďže len čo súd vyhlási rozsudok je ním viazaný.

Spolu s návrhom na vykonanie exekúcie predložil oprávnený aj oznámenie uverejnené v Obchodnom vestníku pod č. OV 10A/2010 Špecifikácia prijatého podielu zaplatenej dane z príjmov, v ktorom bolo uvedené, že dňa 31. 12. 2009 nadobudla účinnosť Zmluva o predaji podniku zo dňa 16. 12. 2009, uzatvorená medzi obchodnou spoločnosťou D., a. s. (v čase podpisu zmluvy ako A., a. s., B.)... ako kupujúcim a spoločnosťou D., a. s. v likvidácii (v čase podpisu zmluvy D., a. s.)... ako predávajúcim. Na základe tejto skutočnosti spoločnosť D., a. s..., oznamuje veriteľom spoločnosti D., a. s. v likvidácii... prevzatie ich záväzkov voči spoločnosti D., a. s. v likvidácii... spoločnosťou D., a. s..., s účinnosťou od 31. 12. 2009. Na základe vyššie uvedených skutočností má súd za to, že došlo k naplneniu ustanovenia § 37 ods. 3 Exekučného poriadku. Súd má dostatočne preukázaný prechod povinností uvedených v exekučnom titule z osoby, ktorá bola uvedená v exekučnom titule, na osobu, ktorá je uvedená v návrhu na vykonanie exekúcie, a následne v poverení udelenom súdnemu exekútorovi v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.“

Sťažovateľka ďalej argumentovala tým, že «v danom prípade Okresný súd Bratislava V nerešpektoval platnú a účinnú právnu úpravu a rozhodol mimo jej rámca. Pochybenie konajúceho súdu je umocnené tým, že svoje rozhodnutie neoprel o žiadne zákonné ustanovenie, rozhodnutie nie je odôvodnené...

Rozsudkom Okresného súdu Košice II, č. k.: 22 C 838/2000-332, ako i Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, č. k.: 4 Co/257/2008-377 bola uložená povinnosť zaplatiť pohľadávku vo výške 1.815.331,25,- Sk spoločností D., a. s., B., bez uvedenia IČO.

Podľa § 79 ods. 1 OSP má označenie účastníka obsahovať názov alebo obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo, ak je pridelené. „Nevyhnutným predpokladom pre nariadenie súdneho výkonu rozhodnutia je, aby práva a im zodpovedajúce povinnosti vo vykonávacom rozhodnutí boli určené presným a nepochybným spôsobom. Preto každé rozhodnutie, aby bolo vykonateľné, musí obsahovať presnú individualizáciu oprávneného a povinného, úplné vymedzenie práv a povinností na plnenie, presný rozsah a obsah plnenia.“

Sťažovateľ má za to, že Rozsudok Okresného súdu Košice II, č. k. 22 C 838/2000-332, ako i Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k.: 4 Co/257/2008-377, ktoré majú byť exekučným titulom v danom spore neobsahujú takú individualizáciu účastníkov konania, aby mohlo ísť o vykonateľný exekučný titul, keďže odporca je označený iba obchodným menom, nesprávnym sídlom, bez uvedenia IČO.»

Súdna exekúcia podľa názoru sťažovateľky „môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Materiálna vykonateľnosť exekučného titulu je daná len vtedy, ak na základe vykonateľného rozhodnutia možno bezpečne identifikovať osobu oprávneného a povinného podľa pojmových znakov zodpovedajúcich právnym normám, presné vymedzenie práv a povinností, prípadne ich vzájomnú podmienenosť, a iné.

Formálna a materiálna vykonateľnosť exekučného titulu sú rovnocenné zložky vykonateľnosti rozhodnutia. Chybnosť alebo nedostatok niektorej zložky vykonateľnosti, ktorý sa v praxi neraz nahrádza, najmä pri materiálnej vykonateľnosti, len výkladom namiesto jednoznačného obsahu exekučného titulu, spôsobuje neprípustnosť vykonania exekúcie a jej zastavenie.“

Z uvedených dôvodov sťažovateľka, v upovedomení o začatí exekúcie označená ako povinná, namietala, „že rozsudok Okresného súdu Košice II, č. k. 22 C 838/2000-332 zo dňa 20. 05. 2008, ako i Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k.: 4 Co/257/2008-377 zo dňa 25. 02. 2010 je nulité rozhodnutie, ktoré nezaväzuje žiaden subjekt“.

Ďalej sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že „Rozsudkom Okresného súdu Košice II, ako i Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach bola uložená povinnosť zaplatiť pohľadávku vo výške 60.257,95 € spoločnosti D., a. s., B., bez uvedenia IČO. Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 25. 02. 2010 potvrdil Rozsudok Okresného súdu Košice II, pričom ako účastníka konania na strane žalovaného rovnako označil spoločnosť D., a. s., B., bez uvedenia IČO.

V čase vydania Rozsudku Krajského súdu v Košiciach označený účastník konania D., a. s., B., neexistoval. Hoci v čase vydania Rozsudku Krajského súdu v Košiciach existovala

spoločnosť s obchodným menom D., a. s., táto spoločnosť figurovala v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I so zapísanými identifikačnými údajmi: D., a. s., so sídlom B., IČO:...; táto spoločnosť však nebola účastníkom vyššie uvedeného súdneho konania na strane žalovaného.

Proti inému než tomu, kto je v rozhodnutí súdu označený ako povinný, je možné vykonať exekúciu iba v prípade, ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť vyplývajúca z exekučného titulu. Spoločnosť D., a. s., však namieta, že na ňu neprešla povinnosť vyplývajúca z exekučného titulu, preto takýto prechod povinnosti nemohol byť v exekučnom konaní ani preukázaný.“.

Sťažovateľka v sťažnosti poukazuje aj na to, že 31. decembra 2009 nadobudla účinnosť zmluva o predaji podniku zo 16. decembra 2009 „uzatvorená medzi obchodnou spoločnosťou D., a. s. (do 31. 12. 2009 pod obchodným menom A., a. s.),... ako kupujúcim, a spoločnosťou D., a. s. v likvidácii (do 31. 12. 2009 pod obchodným menom D., a. s.),... ako predávajúcim.

Zmluvou o predaji podniku súčinnosťou od 31. 12. 2009 na spoločnosť D., a. s. (do 31. 12. 2009 pod obchodným menom A., a. s.) prešli práva a povinnosti súvisiace s podnikom spoločnosti D., a. s. v likvidácii (do 31. 12. 2009 pod obchodným menom D., a. s.). Z vyššie uvedeného je zrejmé, že k prechodu práv a povinností zo spoločnosti D., a. s. v likvidácii na spoločnosť D., a. s., došlo ešte pred vydaním exekučného titulu.

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach bol vydaný dňa 25. 02. 2010, teda až po vzniku skutočnosti, ktorá zakladá prechod práv a povinností zo spoločnosti D., a. s. v likvidácii, na spoločnosť D., a. s. Podľa ustanovenia § 92 ods. 2 OSP mal navrhovateľ ešte v prebiehajúcom súdnom konaní požiadať súd o zmenu účastníka konania na strane žalovaného, čo však neurobil. V dôsledku toho účastníkom konania až do vydania rozhodnutia bola spoločnosť D., a. s. v likvidácii. Krajský súd v Košiciach preto mohol Rozsudkom uložiť povinnosť iba spoločnosti D., a. s. v likvidácii.

V danom prípade bol tiež vylúčený postup súdu podľa ustanovenia § 107 ods. 4, keďže právnická osoba, ktorá bola účastníkom konania v predmetnom spore, doposiaľ nezanikla.“.

V tomto prípade podľa názoru sťažovateľky nebola splnená podmienka prechodu povinností z exekučného titulu podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku. Po vydaní exekučného titulu totiž nedošlo k žiadnej skutočnosti, ktorá by zakladala prechod práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu. Ak súd zaviazal na plnenie v čase vydania rozhodnutia neexistujúci subjekt, nemôže dôjsť k prechodu povinností zo subjektu, ktorý nemá právnu subjektivitu, na iný subjekt práva, nevnímajúc ten fakt, že v zmysle citovaného ustanovenia Exekučného poriadku sa vyžaduje, aby ku skutočnosti majúcej za následok prechod práv a povinností došlo po vzniku exekučného titulu, čo daný prípad taktiež nespĺňa.

Ďalej k tomu sťažovateľka uvádza, že *„podľa ustálenej judikatúry výlučne prechádza len právo alebo povinnosť z exekučného titulu alebo sa prevádza právo či preberá povinnosť z exekučného titulu. To znamená, že k prechodu alebo prevodu práva alebo povinnosti dochádza po vydaní exekučného titulu. Neakceptuje sa prechod alebo prevod, ku ktorému došlo pred vydaním exekučného titulu, napríklad rozsudku, pretože tento prechod sa mal prejaviť už v procesnom nástupníctve (zmena alebo zámena účastníka konania v základnom konaní) a v správnom vyriešení vecne; legitimácie v základnom (sporovom) konaní. Pochybenie v základnom konaní spočívajúce v tom, že nebol rešpektovaný prechod práva alebo povinností, nemožno naprávať v exekučnom konaní prostredníctvom zmeny alebo zámeny účastníkov tohto konania.*

Exekučný poriadok obsahuje ustanovenie poskytujúce povinnému ochranu pred neprípustným výkonom rozhodnutia, ako aj ustanovenie poskytujúce povinnému možnosť brániť sa proti vykonávaniu exekúcie, ak sa v priebehu exekučného konania zistí, že mu chýba pasívna vecná legitimácia z hľadiska exekučného titulu alebo tento titul je nulitným právnym aktom, a to v ktoromkoľvek štádiu konania.“

Na základe uvedených skutočností je sťažovateľka toho názoru, že v danom prípade existuje dôvod, pre ktorý je exekúcia vedená okresným súdom pod sp. zn. 36 Er/3527/2010 neprípustná.

K porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy namietaným uznesením došlo podľa názoru sťažovateľky tým, že „v predmetnom uznesení absentuje riadne odôvodnenie, čo... spôsobuje jeho nezákonnosť a nepreskúmateľnosť“. Okresný súd sa nevysporiadal s námietkou sťažovateľky, že „právne nástupníctvo malo byť vyriešené ešte v priebehu súdneho konania. Zároveň sa nevysporiadal s námietkou, podľa ktorej v zmysle ustanovenie § 27 ods. 2 exekučného poriadku, ku skutočnosti majúcej za následok prechod práv a povinností musí dôjsť až po vzniku exekučného titulu. V odôvodnení rozhodnutia nevyriešil ani otázku nevykonateľnosti rozhodnutí vzhľadom na skutočnosť, že subjekt označený ako odporca v predmetnom konaní neexistuje“, a preto „uvedené rozhodnutie Okresného súdu Bratislava V o námietkach... treba považovať z hľadiska presvedčivosti a preskúmateľnosti za nepostačujúce“.

Uvedený postup okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o jej námietkach proti exekúcii považuje sťažovateľka aj za porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, pretože podľa jej názoru okresný súd „jej neposkytol ochranu pred neprípustnou exekúciou“, pričom v danom prípade je podľa sťažovateľky „potreba poskytnutia ochrany zo strany súdu umocnená tým, že zásah do vlastníckeho práva... uskutočňuje súdny exekútor, ako reprezentant verejnej moci“.

S poukazom na uvedené dôvody sťažovateľka žiada, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom tak, že jej základné právo „na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 a nasl. Ústavy SR a právo vlastníť majetok a právo na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 Ústavy SR bolo porušené právoplatným Uznesením Okresného súdu Bratislava V, č. k.: 36 Er/3527/2010-45 zo dňa 28. 09. 2010.

Uznesenie Okresného súdu Bratislava V, č. k.: 36 Er/3527/2010-45 zo dňa 28. 09. 2010 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania pred ústavným súdom je nárok sťažovateľky na ochranu pred postupom okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 36 Er/3527/2010, ktorým bolo podľa nej porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1, ako aj čl. 20 ods. 1 ústavy.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Splnenie ústavných a zákonných predpokladov na podanie sťažnosti, ktoré sú uvedené v čl. 127 ods. 1 ústavy a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, sťažovateľka odôvodnila tak, že v zákonom ustanovenej lehote podala súdnemu exekútorovi námietky proti exekúcii, ktoré spojila aj s návrhom na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku. Exekučnému súdu navrhla, aby vyhovel jej námietkam, ako aj jej návrhu na zastavenie exekúcie a exekúciu vedenú pod sp. zn. EX 499/2010 zastavil (keďže

z dôvodov bližšie opísaných v námietkach považovala túto exekúciu za neprípustnú). Okresný súd namietaným uznesením jej námietkam nevyhovel, pričom proti tomuto uzneseniu nebolo prípustné odvolanie ani mimoriadny opravný prostriedok. Ako vyplýva z namietaného uznesenia, návrhom sťažovateľky na zastavenie exekúcie sa exekučný súd nezaoberal.

V exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku má povinný viacero právnych prostriedkov obrany a ochrany svojho postavenia, ktoré môže využiť vtedy, ak v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí sa vyskytnú absolútne alebo relatívne prekážky ďalšieho postupu exekučných orgánov, ku ktorým patrí aj tvrdenie sťažovateľky, že exekúcia sa začala, aj keď nie je splnený jej materiálny predpoklad, t. j. neexistuje vykonateľné rozhodnutie, ktoré jej vykonanie pripúšťa (neprípustnosť exekúcie).

K takým právnym prostriedkom patria nielen námietky podľa § 50 Exekučného poriadku, ale aj návrh na odklad exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku a návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku. Účel týchto právnych prostriedkov obrany povinného v exekučnom konaní je rovnaký a spravidla spočíva v tom, že v absolútne alebo relatívne neprípustnej exekúcii sa nesmie pokračovať a musí sa zastaviť a prípadne pred rozhodnutím o zastavení sa musí exekúcia aj odložiť (jej vykonávanie).

Námietky proti exekúcii sú len jedným z prostriedkov obrany povinného v exekučnom konaní. V súvislosti s tým ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti (napr. II. ÚS 134/05, IV. ÚS 193/2010) už vyslovil názor, že pokiaľ ide o námietky proti exekúcii, nejde „o najúčinnější prostriedok ochrany práv povinného, pretože nevyhovenie námietkam nemožno napádať riadnym opravným prostriedkom. Účinnjším prostriedkom obrany povinného je návrh na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku (z dôvodu, že možno očakávať zastavenie exekúcie), ktorý možno podať kedykoľvek po doručení upovedomenia o začatí exekúcie, ak je spojený s návrhom na zastavenie exekúcie. Rovnako je prípustné aj samostatne podať návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku bez ohľadu na to, či boli podané námietky podľa

§ 50 Exekučného poriadku, prípadne sa takým námietkam nevyhovelo. Vyššia účinnosť návrhu na zastavenie exekúcie vo vzťahu k ochrane povinného vyplýva z toho, že proti rozhodnutiu o tomto návrhu je prípustné v prevažnej väčšine prípadov odvolanie, o ktorom sa rozhoduje v riadnom inštančnom postupe na súde vyššieho stupňa. Odvolanie je podľa § 58 ods. 4 Exekučného poriadku vždy prípustné v prípadoch ustanovených v § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až písm. h), t. j. ak sa začala exekúcia vykonávať a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným, ak rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným, ak po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať, a napokon, ak majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie.“.

Sťažovateľka pri podaní námietok proti exekúcii podľa § 50 a nasl. Exekučného poriadku síce navrhla okresnému súdu, aby exekúciu vyhlásil za neprípustnú a podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku ju zastavil, avšak okresný súd jej námietky proti exekúcii zamietol, pričom jej návrhom na zastavenie exekúcie sa vôbec nezaoberal. Zároveň sťažovateľku v súlade s § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) poučil, že proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie (toto je prípustné iba proti výroku, ktorým sa námietkam povinného vyhovelo).

Podľa § 251 ods. 4 prvej vety OSP sa na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 167 ods. 2 OSP ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 166 OSP ak nerozhodol súd v rozsudku o niektorej časti predmetu konania, o trovách konania alebo o predbežnej vykonateľnosti, môže účastník do pätnástich dní od doručenia rozsudku navrhnúť jeho doplnenie. Súd môže rozsudok, ktorý nenadobudol právoplatnosť, doplniť aj bez návrhu (ods. 1). Doplnenie urobí súd dopĺňacím rozsudkom,

pre ktorý platia obdobne ustanovenia o rozsudku. Ak súd nevyhovie návrhu účastníka na doplnenie rozsudku, uznesením návrh zamietne (ods. 2).

Z uvedeného vyplýva, že exekučný súd sa vôbec vo svojom uznesení nezaoberal návrhom sťažovateľky na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, a preto mohla sťažovateľka v súlade s § 166 ods. 1 v lehote 15 dní od doručenia namietaného uznesenia navrhnúť exekučnému súdu, aby rozhodol doplňujúcim uznesením o tomto návrhu na zastavenie exekúcie. Proti rozhodnutiu exekučného súdu o prípadnom zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie podaného podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku je v zmysle citovaného § 58 ods. 4 Exekučného poriadku prípustné odvolanie, v ktorom by sťažovateľka mohla uplatniť argumentáciu uvedenú v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu a o ktorom by rozhodoval príslušný krajský súd.

V súvislosti s nevyužitím postupu podľa § 166 ods. 1 OSP (nenavrhnutím doplnenia napadnutého uznesenia sťažovateľkou) už ústavný súd uviedol (m. m. I. ÚS 101/06, IV. ÚS 310/2011), že ak mal sťažovateľ v konaní pred všeobecným súdom k dispozícii právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje, bolo jeho povinnosťou tieto právne prostriedky nápravy uplatniť. Ak sťažovateľ kvalifikovane právne zastúpený v konaní pred všeobecným súdom nevenoval dostatočnú pozornosť uvedeným efektívnym procesným prostriedkom nápravy a svoju pasivitu chce odčiniť až v predmetnom konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, okresnému súdu nemožno vyčítať odopretie základného práva na súdnu ochranu.

Navyše, Exekučný poriadok umožňoval sťažovateľke takú ochranu označených základných práv, na ktorú bola oprávnená bez časového obmedzenia ihneď po začatí exekučného konania, o ktorom sa dozvedela najneskôr doručením upovedomenia o začatí exekúcie. Sťažovateľka bola oprávnená, ale aj povinná na to, aby všetky právne prostriedky pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy využila, teda nielen námietky podľa § 50 Exekučného poriadku a návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku, ale aj návrh na odklad exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku.

Podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku môže súd aj bez návrhu povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57 Exekučného poriadku).

Podľa § 56 ods. 5 Exekučného poriadku do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie môže exekútor vykonávať len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného.

Z uvedeného je zrejmé, že by v prípade podania návrhu na odklad exekúcie (§ 56 Exekučného poriadku) spojeného s návrhom na zastavenie exekúcie (§ 57 Exekučného poriadku) nemohlo dôjsť ku skončeniu exekučného konania, keďže do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie môže exekútor vykonávať len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného. Ak by sťažovateľka využila tento právny prostriedok na ochranu svojich práv kumulatívne s návrhom na zastavenie exekúcie, čo, ako už bolo uvedené, mala možnosť urobiť ihneď po začatí exekúcie, musel by sa exekučný súd zaoberať aj jej návrhom na zastavenie exekúcie a vysporiadať sa so všetkými jej námietkami, ktoré uplatnila aj v sťažnosti podanej ústavnému súdu. Navyše, v takom prípade by proti rozhodnutiu exekučného súdu bolo prípustné odvolanie a o veci by rozhodoval odvolací súd. Tvrdenie, že sťažovateľka vyčerpala pred podaním sťažnosti všetky právne prostriedky podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, sú v kontexte uvedených skutočností podľa názoru ústavného súdu neakceptovateľné, a to v neposlednom rade aj so zreteľom na § 61 Exekučného poriadku, podľa ktorého je navrátenie do predošlého stavu v exekučnom konaní vylúčené. Ústavný súd zároveň nezistil, že by v okolnostiach daného prípadu prichádzal do úvahy postup podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd prijatie sťažnosti neodmietne, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Sťažovateľka mala na ochranu základných práv, porušenie ktorých namietala, právny prostriedok (návrh na odklad exekúcie), o ktorom by rozhodoval exekučný súd, a o odvolaní proti rozhodnutiu o návrhu na zastavenie exekúcie aj odvolací súd. Tieto právne prostriedky však nevyužila, a preto v súlade s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde je jej sťažnosť neprípustná.

Iba za predpokladu, že sťažovateľ využije všetky jemu dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo základnej slobody a nebol s ich uplatnením úspešný, môže sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011). K tomu treba dodať, že sťažovateľ nemá podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinný postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľom ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy a § 1 a § 7 OSP).

Ústavný súd vzhľadom na uvedené odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2011